

udstede en foreløbig Lov, som med maaskee en og anden Forandring, der vilde være en Følge af Grundloven, thi den ligger jo imellem, optog, hvad der var fornødent af Frd. af 24de Marts 1848; men jeg troer ikke, at det er ønskeligt, at Thinget indretter det saaledes, at Regjeringen faaer en god Grund til paany at udstede de selsamme foreløbige Love igjen, som have tabt Gyldighed, fordi Thingene ikke have faaet Tid til at foretage dem. Altsaa, mine Herrer! jeg haaber, at De vilde erkjende, at jeg har bestræbt mig for ikke at omgaae Spørgsmaalet, men at gaae lige løs paa det. Hvad det Punkt angaaer, som ellers her foreligger, saa skal jeg indskrænke mig til den korte Bemærkning, at det Stemmeantal, som den ærede Rigsdagsmand fremhævede, som ganske vist var Stemmeantallet, da der var Spørgsmaal om Loven i sin Heelhed, jo ikke kan være afgjørende her, thi da var der kun Valget imellem at forkaste det Hele eller at lade Sagen gaae til et andet Sted, hvor der jo kunde skee Forandringer; men det Stemmeantal, som det væsentligt kom an paa her, det var Stemmeantallet over det omtvistede Punkt, nemlig om Appellationssummen, og naar det er sagt, at den Mening, man engang har havt, er der ingen Grund til at opgive, saa er det dog virkelig en Sætning, som er altsor bestemt og altsor ubetinget til, at man kan vedkjende sig den; jeg troer, at det ialtsald ligger i Forholdets Natur, at man meget vel kan komme til at forandre sin Mening om, hvad der i et vist givet Næblik og under visse givne Omstændigheder er det Rigtige. Mig forekommer det nu virkelig, at der er Grund til, efter den Forandring, den hele Lov har faaet ved den Paragraph, som nu er antagen, at blive staaende ved Landstingets Forslag, og naar det ærede Medlem meente, at der deri ikke kunde sees nogen Udsoning, idet de Forandringer, som vare foretagne, vare saa forskellige, at den ene ikke kunde træde istedetfor den anden, saa skal jeg visseelig ikke erklære en Anskuelse, som stiller Sagen paa den Maade, at han ikke deri finder en Udsoning, for umulig; men til Gjengjæld vil det ærede Medlem indrømme, at Andre kunne have en anden Anskuelse; og Erfaringen har jo alt vist os, Co-

miteen har jo lagt for Dagen, at den Bestemmelse, som Landstinget i saa Henseende har indsat i § 1, virkelig i flere Medlemmers Dine er et saadant Udsoningsmiddel; altsaa, den Enkelte kan vel sige: Jeg finder ikke, at jeg kan opgive min Mening, fordi den Forandring er kommen ind; men han ikke sige, at der jo for Andre kan være en Grund. Jeg skal derfor ogsaa med Hensyn til denne Paragraph tilraade, at vi holde os til Landstingets Beslutning.

Mourier: Det, som jeg med Hensyn til Sagen selv kunde have at bemærke, er for en stor Deel blevet overslødigt ved det Foredrag, vi nu hørte af den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet. Jeg skal ikke gaae ind paa det Spørgsmaal, som fra flere Talers Side saa udførligt er discuteret, om Nødvendigheden af de provisoriske Loves Stadsfæstelse, som ere emanerede, førend Grundloven blev vedtagen; dog ønskede jeg at udtale, at jeg, hvad dette Spørgsmaal angaaer, i Hovedsagen tiltræder den sidste ærede Talers Anskuelse. Derimod vil jeg tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til selve den foreliggende Paragraph. Det er af en anden Taler sagt, at der „ingen mulig Grund“ kunde være til, at Forsamlingen ikke idag skulde blive staaende ved det Resultat, som den antog, da Sagen her sidst var under Behandling. Dette kan jeg paa ingen Maade indrømme, der er tværtimod, efter min Formening, flere og det meget skjellige Grunde, som nu kunde foranledige Forsamlingen til at erklære sig for et andet Resultat. Hvad § 1 angaaer, da har jeg ikke stemt for denne Paragraph, fordi jeg nu vilde gjøre Brug af den; jeg har stemt for § 1, fordi jeg ansaae den deri foreslaaede Bestemmelse i sig selv at være gavnlig og hensigtsfærende. Men, da Thinget nu engang har vedtaget den, saa tør jeg ogsaa her paaberaabe, at jeg troer, at der i § 1 ligger et væsentligt Motiv, som vel kunde foranledige Thinget til at fravige det Resultat, hvortil Majoriteten forrige Gang kom med Hensyn til Spørgsmaalet om summa appellabilis. Jeg kan ingenkunde antage, at der ikke skulde være nogen naturlig Sammenhæng mellem Spørgsmaalet om summa appellabilis og den nye Bestemmelse, som nu ved § 1 er kom-